

другъ, макаръ едни да бѣха повече, а други по-малко разтреперани.

Само Реги мълчеше; но въ неговитѣ ту замислени, ту блѣстящи очи се четѣше, като че взема нѣкакво рѣшение.

— Хайде, Реги, и ти? — каза господинъ Вернеръ приятелски и сложи ржка на рамото му.

Реги го изгледа и каза рѣшително: „Азъ искамъ да се опитамъ, макаръ да не зная дали ще сполуча, или не!“

— И ти ще се прославишь още отъ малкъ; това е право. Но помисли върху това: Съкровището чака още онзи юнакъ, момче или старъ човѣкъ, който се рѣши да отиде и да го вземе!

Обърна се Вернеръ тогава и отиде въ жилището си.

Момчетата останаха сами. Тѣ се съвѣтваха, рѣшаваха и отрѣшаваха, какъ да побѣдятъ подземието и неговитѣ страхотии. Хайни неуморно описваше и разправяше страховетѣ, що бѣ прѣживѣлъ. „За никакво богатство и съкровище, казваше той, не се рѣшавамъ да влезе по-навжтрѣ!“

Другитѣ му се изсмѣха и ту този отъ тѣхъ, ту онзи увѣряваха съсь самохвалство, че не ги е страхъ и, че ще отидатъ да взематъ съкровището. А слѣдъ това започнаха да изказватъ съмнѣния за мѣстото, кждѣто точно се намира то.

Само Реги мълчеше прѣзъ всичкото врѣме. Търпѣливо слушаше той самохвалствата на своитѣ другари.

Най-послѣ тѣ се раздѣлиха и всѣки трѣгна къмъ бащината си кжца.

II.

И Реги се прибра у дома си; но не въ своята бащина кжца, защото богатиятъ търговецъ, който го възпитаваше не бѣ неговъ баща. Реги знаешъ това.